

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veľkom senáte občianskoprávneho kolégia zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a sudcov JUDr. Oľgy Trnkovej, JUDr. Rudolfa Čirča, JUDr. Jána Šikutu, PhD., JUDr. Soni Mesiarkinovej, JUDr. Heleny Haukvitzovej a JUDr. Martina Vladika, v spore žalobcu **SKI CENTRUM – Banská Štiavnica, s.r.o.**, so sídlom v Bratislave, Haburská 49/A, Bratislava, IČO: 36 050 440, zastúpeným Advokátskou kanceláriou Mišík, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Bajkalská 21/A, za ktorú koná advokát JUDr. Michal Mišík, proti žalovanej **Slovenskej republike**, za ktorú koná Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Mierová č. 19, IČO: 00 686 832, **o zaplatenie 3 309 889,79 € s príslušenstvom**, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 51C/145/2011, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 3. marca 2016 sp. zn. 10Co/355/2015, takto

r o z h o d o l :

Vec **v r a c i a** na prejednanie a rozhodnutie senátu 5 Cdo.

O d ô v o d n e n i e

1. Žalobca žalobou doručenou súdu 29. júla 2011 sa voči žalovanej domáhal zaplatenia 3 309 899,79 € [titulom 14,75%-ného úroku z omeškania p.a. zo sumy 150 000 000 Sk (ako náhrady škody spôsobenej neposkytnutím nenávratného príspevku zo štrukturálnych fondov EÚ priznanej mu rozsudkom Okresného súdu Bratislava II z 23. októbra 2007 č.k. 6C/178/2006-909) stanovenej k 30. júnu 2011 v zmysle § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka]. Uznesením Okresného súdu Bratislava II vyhláseným na pojednávaní 8. apríla 2015 bola pripustená zmena žalobného petitu v znení: „Žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi sumu 3 309 899,79 € s úrokom z omeškania vo výške 14,75% ročne zo sumy 4 979 087,83 € (150 000 000 Sk) od 1. júla 2011 do zaplatenia. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 8. apríla 2015 č.k. 51C/145/2011-368 žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanej nepriznal náhradu trov konania (§ 142 ods. 1 O.s.p.). V odôvodnení poukázal, že sa cíti byť viazaný vyslovenou kvalifikáciou základu uplatneného nároku vo veci náhrady škody, ktorú súdy judikovali tak, že sa jedná o zodpovednostný vzťah podľa Obchodného zákonníka (§ 1 ods. 1 a 2 v spojení s § 261 ods. 2, § 373 Obchodného zákonníka a § 424 Občianskeho zákonníka). Zdôraznil, že úroky z omeškania majú akcesorickú povahu a musia sledovať právnu kvalifikáciu judikovanej istiny. Komplexná úprava úrokov z omeškania (ako príslušenstva pohľadávky) v Obchodnom zákonníku znamená, že všetky otázky s nimi súvisiace sa majú riešiť podľa jeho ustanovení; použitie Občianskeho zákonníka prichádza do úvahy v situáciách, ktoré nie sú upravené Obchodným zákonníkom (§ 1 ods. 2 Obchodného zákonníka). Spornou medzi účastníkmi konania bola splatnosť záväzku žalovanej zaplatiť žalobcovi judikovanú istinu 4 979 087,83 € (150 000 000 Sk), ďalej len „náhrada škody“ a otázka (ne)premlčania úrokov z omeškania z nej vyplývajúca vzhľadom na námietku premlčania vznesenú žalovanou. Obchodný zákonník neobsahuje ustanovenia, týkajúce sa splatnosti v prípadoch, ak čas plnenia nie je dohodnutý v zmluve, určený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, v takom prípade je nevyhnuté aplikovať ustanovenie § 563 Občianskeho zákonníka. V zmysle tohto je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Účastníci pri nároku o náhradu škody neuzavreli dohodu o jej splatnosti, žalovaná preto bola povinná plniť dlh prvý deň po tom, čo ju o plnenie požiadal veriteľ. Za výzvu na plnenie súd považoval doručenie žaloby dňa 7. marca 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 6C/178/2004 Okresného súdu Bratislava II, žalovaná sa dostala do omeškania 8. marca 2007. Pri posudzovaní otázky premlčania vychádzal z toho, že ak dôjde k premlčaniu hlavného záväzku, tento právny následok uplynutia času sa vzťahuje aj na vedľajší záväzok (úroky z omeškania). Pripustenie výkladu, že úroky z omeškania sa premlčujú nezávisle na istine by znamenalo, že v prípade nezaplatenia istiny by nikdy nedošlo k premlčaniu úrokov z omeškania, vznikla by tak kategória „nepremlčateľných práv“, v dôsledku ktorých by bol dlžník nútený splatiť istinu napriek tomu, že už došlo k jej premlčaniu. Právo na úroky z omeškania si oprávnený subjekt môže, ale i nemusí, uplatniť v súdnom konaní súčasne s istinou. Ak si oprávnený subjekt uplatní v konaní pred súdom iba právo na zaplatenie istiny tak, ako v tomto spore, plynutie premlčacej doby sa zastavuje len vo vzťahu k istine, zatiaľ čo premlčacia doba vzťahujúca sa k úrokom z omeškania beží a môže aj uplynúť. Úroky z omeškania sa premlčujú najneskôr spolu s istinou, pre ich premlčanie plynie rovnaká doba od rovnakého dňa, ako plynie premlčacia doba pre istinu. Žalobca uplatnil právo na úroky z omeškania (v súvislosti s náhradou škody,

splatnou 7. marca 2007) v tomto spore na súde 29. júla 2011. Štvorročná premlčacia doba v zmysle § 397 Obchodného zákonníka začala plynúť 8. marca 2007 a uplynula 8. marca 2011. V dôsledku dôvodne vznesenej námietky premlčania žalovanou nebolo možné žalobcovi priznať právo na zaplatenie úrokov z omeškania, z uvedeného dôvodu súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

3. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 3. marca 2016 sp. zn. 10Co/355/2015 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 3 309 899,79 € a 14,75 % úrok z omeškania ročne zo sumy 4 979 087,83 € od 1. júla 2011 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovanú zaviazal na náhradu uplatnených trov konania.

4. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu sú nesprávne závery súdu prvej inštancie o premlčaní práva žalobcu na úroky z omeškania uplatnené podanou žalobou. Za nesprávny označil najmä záver, že úroky z omeškania sa premlčujú ako celok (ako jediné právo) a štvorročná premlčacia doba začína plynúť dňom po splatnosti pohľadávky na náhradu škody (hlavného záväzku).

5. Odvolací súd skonštatoval, že žalobca žalobou doručenu súdu 29. júla 2011 a jej zmenou pripustenou 8. apríla 2015 navrhol zaviazat' žalovanú na zaplatenie 3 309 889,79 € so 14,75 % úrokom z omeškania zo sumy 4 979 087,83 € od 1. júla 2011 do zaplatenia, titulom náhrady škody spôsobenej protiprávnym konaním žalovanej v procese poskytnutia nenávratného finančného príspevku, ktorá bola žalobcovi prisúdená (rozsudkom Okresného súdu Bratislava II z 23. októbra 2007 č.k. 6C/178/2006-909 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 9. februára 2012 sp. zn. 3Co/298/2011, právoplatným 2. marca 2012) vo výške 4 979 087,83 €. Zhodne so súdom prvej inštancie uviedol, že splatnosť judikovanej pohľadávky na náhradu škody (4 979 087,83 €) nastala 7. marca 2007 (doručením žaloby v konaní Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 6C/178/2006, § 563 Občianskeho zákonníka).

6. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu (stotožňujúceho sa s doterajšou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vyslovenou napr. v rozsudku z 18. augusta 2011 sp. zn. 2 Obdo 36/2010, rozsudku z 31. júla 2012 sp. zn. 2 Obdo 23/2012) právo na úrok z omeškania sa premlčuje za každý deň omeškania samostatne. Začiatok plynutia premlčacej doby pri úrokoch z omeškania sa viaže ku dňu, kedy bola povinnosť porušená (§ 393 ods. 1 Obchodného zákonníka), t.j. v danom prípade 8. marca 2007. Pri štvorročnej premlčacej dobe

(§ 397 Obchodného zákonníka) možno úroky z omeškania úspešne uplatniť v uzavretom časovom intervale ohraničenom štyrmi rokmi odo dňa podania žaloby spätne (ostatné neskoršie úroky z omeškania sú premlčané v dôsledku uplynutia všeobecnej štvorročnej premlčacej doby k jednotlivým denným úrokom z omeškania) a dňom, keď vznikne možnosť na účinné vznesenie námietky premlčania voči istine. Trvanie omeškania je potrebné chápať a vykladať ako každodenné nové porušenie povinnosti dlžníka splniť dlh (záväzok). Žalovaná prisúdenú istinu žalobcovi ešte neuhradila (a to ani v časti), je tak naďalej v omeškaní s plnením tohto záväzku, ktorý nie je premlčaný.

6a. Odvolací súd uzavrel, že k omeškaniu žalovanej so zaplatením istiny (4 979 087,83 €) došlo 8. marca 2007, žalobca si uplatnil úroky z omeškania z tejto istiny žalobou doručenou súdu 29. júla 2011 (v sume 3 309 899,79 €, vyčíslených k 30. júnu 2011). K premlčaniu úrokov z omeškania nedošlo za obdobie od 29. júla 2007 do podania žaloby na súde (29. júla 2011), z uvedeného dôvodu podľa § 220 O.s.p. zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a žalobe v celom rozsahu vyhovel.

7. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie s tým, že odvolací súd jej odňal možnosť konať (§ 237 písm. f/ O.s.p. v spojení s § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), v konaní došlo k inej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Odňatie možnosti konať pred súdom dovolateľka vidí v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia s odkazom na citovanú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva. Ďalej súdom vyčítala, že sa nevysporiadali s tým, za aké obdobie si žalobca podanou žalobou uplatnil úroky z omeškania; súdy túto okolnosť interpretujú rozdielne (súd prvej inštancie v rozhodnutí uvádzal dobu od 5. decembra 2006 do 30. júna 2011, odvolací súd túto dobu vymedzil od 29. júla 2007 do 29. júla 2011). Výška úrokov z omeškania je závislá od diskontnej sadzby ECB, ktorá sa v čase mení, úroky z omeškania by tak boli nižšie. K nesprávnemu právnomu posúdeniu veci dovolateľka uviedla, že nesúhlasí s právnym záverom odvolacieho súdu, podľa ktorého úroky z omeškania sa premlčujú za každý deň samostatne. Premlčacia doba pre úroky z omeškania začína plynúť dňom nasledujúcim po splatnosti istiny (pohľadávky na náhradu škody), v takom prípade došlo k premlčaniu úrokov z omeškania a premlčané právo nemôže byť v súdnom konaní priznané (odkaz na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21 Cdo 3173/2000, sp. zn. 21 Cdo 691/2006). Z uvedených dôvodov navrhla, aby

dovolací súd zmenil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a žalobu zamietol, alternatívne ho zrušil spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie a vec tomuto súdu vrátil na ďalšie konanie.

8. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu a v jeho doplňujúcom stanovisku uviedol, že sa nestotožňuje s názorom žalovanej, podľa ktorej úroky z omeškania sa premlčujú ako celok, lebo sa tým opomína, že ide o opakujúce sa plnenie. Za správny označuje názor vyplývajúci z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (po dlhú dobu jednoznačne ustálenej a zhodne judikovanej vo viacerých prípadoch – vid' rozsudok z 18. augusta 2011 sp. zn. 2 Obdo 36/2010, rozsudok z 31. júla 2012 sp. zn. 2 Obdo 23/2012, sp. zn. 4 Obdo 319/1999), že právo na úrok z omeškania vzniká a premlčuje sa za každý deň samostatne. Poznamenal, že úloha najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní, ako mimoriadnom opravnom prostriedku, uprednostňuje a stavia do popredia význam jednotnosti rozhodovacej praxe, predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a reálneho naplnenia princípu právnej istoty. Otázka premlčania úrokov z omeškania je v rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu stabilizovaná. Pokiaľ ide o námietku nedostatočného odôvodnenia rozhodnutí, žalobca tu poukazuje na závery zjednocujúceho stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod R 2/2016. Z uvedených hľadísk navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovanej zamietol a priznal mu náhradu trov dovolacieho konania.

9. Senát 5 Cdo Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorému vec pripadla v súlade s rozvrhom práce na prejednanie a rozhodnutie o dovolaní žalovaného uznesením sp. zn. 5 Cdo 76/2016 zo dňa 9. augusta 2017 postúpil vec na konanie a rozhodnutie veľkému senátu občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Dospel k záveru, že sú preto splnené zákonné podmienky uvedené v ustanovení § 48 CSP.

10. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v nadväznosti na dovolacie námietky zistil rozdielne riešenie otázky premlčania práva na úrok z omeškania v rozhodovacej činnosti senátov dovolacieho súdu.

11. Senát 5 Cdo poukázal na rozhodnutia senátov obchodného kolégia (2 Obdo 23/2012, 2 Obdo 36/2010, 4 Obdo 25/2009, 4 Obdo 319/1999), v ktorých vyslovili právny názor, podľa ktorého úrok z omeškania sa premlčuje za každý deň samostatne, teda nezávisle od hlavného záväzku. Každým dňom omeškania vzniká nárok na úroky z omeškania, a teda i premlčacia doba začína a plynie v dĺžke podľa ust. § 397 OBZ vždy od každého omeškaného dňa samostatne. Pri uplatnení námietky o premlčaní práva na úrok z omeškania

ho preto možno úspešne uplatniť na súde odo dňa podania žaloby do budúca ale i spätne za premlčaciu dobu.

12. Odlišný právny názor mal podľa senátu 5 Cdo zaujať senát občianskoprávneho kolégia v rozsudku z 29. júna 2010 sp. zn. 1 Cdo 157/2009, v ktorom uviedol, že povinnosť platiť úroky z omeškania so splnením dlhu (záväzku) nevzniká samostatne (nanovo) za každý deň trvania omeškania, ale jednorazovo v deň, v ktorom sa dlžník ocitol v omeškaní so splnením tohto záväzku; týmto dňom začína u tohto práva plynúť premlčacia doba a jej uplynutím sa právo premlčí ako celok (§ 101 až 110 OZ).

13. K rovnakému právnemu záveru podľa senátu 5 Cdo dospeli aj senáty správneho kolégia najvyššieho súdu (rozsudok z 28. apríla 2016 sp. zn. 5Sžf/40/2015 a rozsudok sp. zn. 5Sžf/52/2014 a sp. zn. 5Sžf/66/2014) v ktorom uviedli, že pre clo ako aj pre úroky z omeškania z nezaplatenej sumy cla platí spoločne 6 ročná premlčacia lehota uvedenej v § 238 ods. 1 colného zákona. Počiatok plynutia premlčacej lehoty pre úroky je daný prvým dňom od splatnosti colného dlhu, t.j. prvým dňom omeškania žalobcu s jeho zaplatením v trvaní 6 rokov. Úrok z omeškania tvorí príslušenstvo cla a preto úrok sleduje právny osud cla.

14. Senát 5 Cdo dospel k názoru, že povinnosť dlžníka zaplatiť úrok z omeškania nevzniká samostatne (nanovo) za každý deň trvania omeškania, ale jednorazovo v deň, v ktorom bol dlžník v omeškaní so splnením hlavného záväzku; uvedeným dňom začína plynúť rovnaká premlčacia doba ako pre hlavný záväzok a jej uplynutím sa právo na úroky z omeškania premlčí ako celok.

15. Veľký senát občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu slovenskej republiky (ďalej len „veľký senát“) skúmal predovšetkým, či bol postup senátu 5 Cdo v súlade s ustanovením § 48 CSP.

16. Podľa § 48 ods.1 CSP ak senát najvyššieho súdu pri svojom rozhodovaní dospeje k právnemu názoru, ktorý je odlišný od právneho názoru, ktorý už bol vyjadrený v rozhodnutí iného senátu najvyššieho súdu, postúpi vec na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu. V uznesení o postúpení veci odôvodní svoj odlišný právny názor.

17. Z dôvodovej správy k Civilnému sporového poriadku vyplýva, že veľký senát bol zavedený z dôvodu inštitucionálneho zabezpečenia princípu právnej istoty vyjadreného v čl. 2

a za účelom normatívneho pokrytia prípadov, ak sa senát najvyššieho súdu mieni odkloniť od konštantnej judikatúrnej línie SR.

18. Povinnosť dovolacieho senátu predložiť vec na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu a kompetencia veľkého senátu vzniká len vtedy, ak existuje judikatórny odklon. O judikatórny odklon (rozpor) ide vtedy, ak existujú dva rozporné právne názory vyslovené v rozhodnutiach najvyššieho súdu a existuje vôľa trojčlenného dovolacieho senátu odchyliť sa od právneho názoru vysloveného v predchádzajúcom rozhodnutí. Odborná spisba zdôraznila, že judikatórnym rozporom je len spor o interpretáciu právnej normy (normatívny rozpor). Nie je ním teda rozpor hodnotový ani principiálny (Kuhn, Z.Konzistence judikatury jako problém právní kultury, Praha. Eurolex Bohemia 2006).

19. K povinnosti senátu najvyššieho súdu postúpiť vec veľkému senátu pre nejednotnosť rozhodovacej praxe nachádzame v rozhodovacej praxi rozhodnutie trojčlenného senátu vydané dňa 10. novembra 2016 sp. zn. 3 Cdo 174/2016. V tomto rozhodnutí senát vyslovil názor, podľa ktorého ak trojčlenný senát zistí, že iný senát zaujal v určitej otázke odlišný názor, ktorý vec prejednávajúci senát nezdieľa, má dve možnosti, buď sa stotožní so starším právnym názorom (už ustáleným v praxi na základe publikovaného judikátu, stanoviska alebo na základe rozhodnutia veľkého senátu) a svoje rozhodnutie založí na tomto názore, alebo vec postúpi veľkému senátu. Pokiaľ ešte v určitej právnej otázke nedošlo k prijatiu (publikovaniu) stanoviska alebo judikátu, prípadne ešte nebolo vydané rozhodnutie veľkého senátu, má povinnosť postúpiť vec veľkému senátu ten trojčlenný senát najvyššieho súdu, ktorý sa mieni názorovo odchyliť (odkloniť) od skoršieho rozhodnutia iného senátu najvyššieho súdu.

20. Spor o interpretáciu právnej normy je daný, ak sú v najmenej dvoch rozhodnutiach najvyššieho súdu vyslovené právne názory, ktoré odlišným spôsobom vykladajú (interpretujú) rovnakú právnu normu.

21. V danom prípade senát 5 Cdo predložil vec veľkému senátu s odôvodnením, že jeho názor na riešenie otázky premlčania úrokov z omeškania je odlišný od právneho názoru vyjadreného v dovolaní napadnutom rozhodnutí odvolacieho súdu korešpondujúceho s právnymi názormi trojčlenných senátov obchodného kolégia najvyššieho súdu (senátmi 2 Obdo a 4 Obdo) a stotožňuje sa s právnym názorom na riešenie tejto otázky, ktorý bol

vyjadrený v rozhodnutiach trojčlenných senátov občianskoprávneho (1 Cdo) a správneho kolégia (5 SŽf) najvyššieho súdu.

22. Trojčlenné senáty obchodného kolégia v rozhodnutiach, na ktoré postupujúci senát poukazuje, riešili premlčanie príslušenstva pohľadávky pri aplikácii ustanovení § 387 až 408 Obchodného zákonníka o premlčaní. Trojčlenný senát občianskoprávneho kolégia v rozsudku z 29. júna 2010 sp. zn. 1 Cdo 157/2009 interpretoval ustanovenia občianskeho zákonníka o premlčaní (§§ 100 až 114). Senát správneho kolégia (5 SŽf) aplikoval na premlčanie úrokov colného dlhu colný zákon.

23. Postupujúci senát sa chce odkloniť od právneho názoru vyjadreného v dovolaní napadnutom rozhodnutí odvolacieho súdu, ktorý posúdil záväzkový vzťah medzi stranami sporu podľa Obchodného zákonníka v súlade právnymi názormi trojčlenných senátov obchodného kolégia najvyššieho súdu. Postupujúci senát však považuje právny vzťah medzi stranami za občianskoprávny (bod 25 odôvodnenie uznesenia o postúpení veci), na ktorý sa aplikujú ustanovenia Občianskeho zákonníka a neaplikujú ustanovenia Obchodného zákonníka. Postupujúci senát chce teda na danú vec aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka a stotožňuje sa s interpretáciou týchto ustanovení vyslovených v rozhodnutí senátu 1 Cdo.

24. Veľký senát dospel k záveru, že v danom prípade neboli splnené podmienky na postúpenia veci, pretože neexistuje judikatórny rozpor. V danom prípade sa postupujúci senát stotožňuje s interpretáciou ustanovení Občianskeho zákonníka o premlčaní príslušenstva pohľadávky vyslovených v skoršom rozhodnutí najvyššieho súdu. Inak povedané postupujúci senát nedospel k odlišnému právnemu názoru na interpretáciu ustanovení §§100 až 110 Občianskeho zákonníka, ktorý bol už vyjadrený v rozhodnutí najvyššieho súdu. O judikatórny rozpor by išlo len vtedy, ak by postupujúci senát dospel k inému právnemu názoru na interpretáciu ustanovení § 387 až 408 Obchodného zákonníka o premlčaní, ktorý už bol vyslovený v rozhodnutiach senátov 2 Obdo a 4 Obdo); o taký prípad však nejde.

25. Veľký senát po zistení nedostatku podmienok vymedzených v § 48 ods. 1 CSP sa musel vypoariadať s otázkou ďalšieho postupu, teda či je oprávnený rozhodnúť o dovolaní (ako trojčlenný senát), resp. vec vrátiť na prejednanie a rozhodnutie postupujúcemu senátu.

26. Ustanovenie § 48 CSP ani iné ustanovenia CSP takýto prípad výslovne neupravuje. Veľký senát, rovnako ako trojčlenný senát má však oprávnenie (povinnosť) skúmať svoju príslušnosť na rozhodovanie, teda či boli splnené zákonné podmienky pre postúpenie veci trojčlenným senátom podľa § 48 CSP. Keďže zákon neupravuje existenciu žiadneho iného subjektu, ktorý by posúdil vzniknutý konflikt medzi trojčlenným senátom a veľkým senátom, môže to byť jedine veľký senát, ktorý tento kompetenčný spor rozhodne. Ak teda veľký senát dospeje k záveru, že chýba zákonný podklad pre jeho meritórne rozhodnutie, musí postúpenú vec vrátiť príslušnému trojčlennému senátu na prejednanie a rozhodnutie. Uvedený názor je súladný predovšetkým s princípom neodňateľnosti svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd). K zhodnému názoru dospel aj Najvyšší súd Českej republiky (stanovisko pléna č. Plns 1/2011), ako aj odborná spisba (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol., Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 201).

27. Z uvedených dôvodov rozhodol veľký senát tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

28. Toto rozhodnutie prijal veľký senát pomerom hlasov 5 : 2.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. decembra 2017

JUDr. Jana Bajánková, v.r.
predsedníčka senátu
(sudca spravodajca)

JUDr. Oľga Trnková, v.r.
členka senátu

JUDr. Rudolf Čirč v.r.
člen senátu

JUDr. Ján Šikuta, PhD., v.r.
člen senátu

JUDr. Helena Hakvitzová, v.r.
členka senátu

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
členka senátu

JUDr. Martin Vladik, v.r
člen senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková